

STÁLE SPOLU

Úvodní slovo

Milí čtenáři,

už téměř dva roky žijeme s Covidem 19. Kdosi neznámý trefně prohlásil, že je to jediný čínský produkt, který vydržel více než dva měsíce. Bohužel. Dá se říci, že každému z nás zasáhl do života, někomu dokonce tragicky. Ale my Češi máme v genech smysl pro humor, umíme si dělat legraci i z vážných věcí a jsme v tom fakt dobří. Proto jsme toto číslo Podlavičníku věnovali tématu Život s covidem a pojali ho humorně. Přinášíme velmi otevřené zkušenosti z distanční výuky z pohledu studentů i učitelů, speciální slovníček covidových neologismů, nejlepší covidové „hlášky“, které kolovaly a kolují po internetu. V nové rubrice Coffee live radíme, kam zajít na dobrou kávu, protože v této těžké době je nutné posilovat přátelské vztahy. Příspěvek pana učitele Zbyňka Váchy je důkazem toho, že i v této době se dá cestovat. V rubrice Ze školních lavic samozřejmě nechybí povídka, krásné fotky a kresby.

příjemné počtení přeje redakce

OBSAH

Distanční výuka.....	1
Dobrovolníci.....	4
Jihočeská sestřička.....	5
Zdravušky v akci.....	7
Studentlab.....	9
Maturitní plesy a sport.....	10
Cestování.....	11
Čas na kávu.....	13
Ze školních lavic.....	14

DISTANČNÍ VÝUKA

Epidemie nás postavila před hotovou věc, tedy spíše posadila před monitor počítače. A fanoušci IT technologií nabídli s neskrývaným potěšením distanční výuku. Zkusili jsme se zeptat, jaké zkušenosti s ní mají sami učitelé, žáci, co přinesla dobrého, v čem selhala, a jestli by v ní někdo chtěl pokračovat.

p. uč. Kletečková

Podle mě účinnost distanční výuky není vysoká. Ani nemůže, protože je to jen náhražka. Jako kdybyste místo dobrého kafe pili meltu a ještě s mlíkem. Totiž distanční výuka předpokládá na jedné straně učitele, nejlépe IT-borce, a na straně druhé ideálního žáka. V reálu aby je hledal s lucernou, nebo ještě lépe s reflektorem. Jak to dopadlo?

Na jedné straně jsem byla já, průměrná česká učitelka, nadprůměrně nešikovná na všechny IT technologie. V distanční výuce bych z pochopitelných důvodů pokračovat nechtěla. Pravda, výhodou bylo, že během ní odpadlo otravné ranní vstávání. Normálně vstávám v 6.15. V době koronavirové jsem postupně ranní přípravu na výuku dokázala zkrátit na 15 minut, včetně nakrmení sebe, kočky i psa. Pravda, kalhoty od pyžama se staly mým univerzálním celodenním oblečením, měnila jsem pouze „vršek“, ušetřilo to čas. Rovněž místo výkonu práce mi vyhovovalo. To, že budu jednou učit z gauče, přikrytá dekou, obklopená hrnkou s kávou, jsem si nedokázala představit ani ve snu. Někdo učí do roztrhání těla, já bez nadsázky do prosezení matrace. Opravdu jsem vyseděla dolík.

Co mě naopak děsilo, byla výuka online. Všichni, které učím, vědí, že jsem „chaot“ a zmatkář. V krizových okamžicích si moje logické uvažování často bere dovolenou. V případě práce na PC má permanentní prázdniny. Přípravu na online výuku jsme s kolegyněmi Štixovou, Karešovou, Klímovou rozhodně nepodcenily. Kolegyně Karešová, jediná odbornice, založila tým s názvem Kolegyně. A odpoledne před dnem D jsme se zkoušely spojit. Kdyby existoval zvukový záznam, vypadal by asi takhle:

„Krucí, mám tohle zapotřebí? Tak jo, připojit se. Aha, asi tady.“ (to jsem pochopitelně já)

„Ženy, slyšíme se?“ (pochopitelně Karešová)

„Jé, ahoj.“

„Ahoj, holky.“ (radostně s úlevou)

Následuje vzájemné mávání.

„Vendulo, zapni si mikrofon.“

„Sakra jak? Ta přeškrtnutá makovice, to je mikrofon?“

„Hele, Karešová se ztratila.“

„Karešová, kde jsi? Jsi tu?????“

Podobnost se spiritistickou seancí je čistě náhodná. Přiznávám, že když se mi podařilo zrealizovat první online hodinu, prožívala jsem doslova euforii.

Jak už jsem napsala, distanční výuka je náhražkou, chcete-li dobrým provizorním řešením, ale nikdy by neměla převládnout. Chybí v ní přímý kontakt. Učitel sleduje namísto obličejů svých studentů kolečka s fotkami kočiček, morčat.....Na straně druhé se často dějí různé věci. Například student se připojí a znovu usne. V případě, že ho učitel vyvolá, kamarádi ho upozorní mobillem, že je „tázán“. Pak následuje: „Jéé, já byl/a právě na záchodě (online hodiny působí zřejmě značně močopudně), teď jsem si vařil/a čaj/kávu, někdo zvonil, vy jste se mi, paní učitelko, sekla, vypadla mi wifina.....Často pouliční ruch prozrazuje, že žák jede autem. A čísi zaslechnutá otázka, zda mouka je v akci, dokazuje, že „studovat“ se dá i v Kauflandu.

Dalším problémem je opisování, dnešní terminologií „sdílení“, ovšem podstata je stejná. Problémem při masovém sdílení je tzv. efekt padajícího domina. Na počátku akce je číslo 103 na konci řetězce z toho máme 10 na 3. Několik zdařilých výroků svědčí o tom, že někteří kopírují, aniž by si text přečetli. Například:

Mojžíš rozbil desky s Desaterem, protože s ním nesouhlasil. (blbost sdílená třetinou třídy)

Židé si udělali zlatého vola, a tudíž Desatero už nepotřebovali (Pro asi 10 jedinců naprosto uspokojující vysvětlení. Proč by ty desky Mojžíš vláčel jako starý vůl ze Sinaje dolů...)

Pak následují obhajoby typu, „my jsme se to učili společně“, „my jsme si tak blízcí, že myslíme stejně“..... ..atd.

Samozřejmě takový přístup se netýkal úplně všech. Ale určitě bylo těžké odolat.

Distanční výuka byla bezesporu zajímavou zkušeností pro obě strany. Ale dlouhodobě už ji nechci zažít. I když to vstávání v 7.45 a gauč.....

Postřehy studentů z distanční výuky aneb výhody a nevýhody „postelového“ vyučování.

- distanční výuka byla jako náhrada prezenční výuky celkem zbytečná, ale učit se znova z postele by mi ani tak nevadilo
- bavilo mě učit se v pyžamu s kočkou na klíně a popíjet u toho kakao nebo čaj
- učení při distanční výuce bylo mnohem lehčí než ve škole, na všechno bylo víc času a tolik se nespěchalo
- bylo to docela v pohodě do doby, než jsem přišla do školy a věděla jsem úplně nic

Nejčastější hlášky

- „Nejde mi mikrofon.“
- „Nejde nám wifi.“
- „Hrozně se mi sekáte, pani učitelko.“
- „Prosím???“
- „Co když usnu a budou si myslet, že jsem při hodině chyběla?“
- „Vylez sakra z postele, máš hodinu!“ „Vždyť já už jsem tam, jdu spát.“

Nesporné výhody

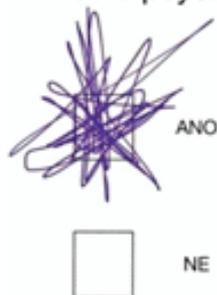
- hraní počítačových her v průběhu výuky
- neustálá přítomnost ledničky
- můj dobrý soused Kaufland
- vaření při hodině
- žádní hluční spolužáci, klid a mír pro introvertní duši, ale věčně otravná a našťavaná sestra
- dostatek spánku a „mastná hlava v drdolu“
- poslouchání výkladu o rakovině na záchodě
- taháky přes celou obrazovku
- při online hodinách se dalo stihnout i poklidit, uvařit nebo dokonce zacvičit (což je teda v mém případě výkon)
- „Co když usnu a budou si myslet, že jsem při hodině chyběla?“
- testy v rámci spolupráce
- kamarád na telefonu

Nevýhody

- najednou měl notebook strašnou potřebu se pořád aktualizovat
- strach, že se mi sám od sebe zapne mikrofon nebo kamera
- stres, že uslyším své jméno
- počítačový teror s občasným errorem

Ukázka psychotestu z období lockdownu.

Jste psychicky vyrovnaná osobnost?

Pijete v karanténě více alkoholu?

- Ano
 Ne

A na závěr vzpomeňme, jak jsme v lockdownu mohli ven jen, když venčíme psa...

Toto je Šarik, jediný pes v našem 10 poschodovom paneláku. Šarik bol dnes 54 krát na prechádzke.

Covid 19 a čeština aneb Neologismy v čase korony

Člověk míní, korona mění.

Rýmula – covid 19

Kovidní – nakažený

Koronoš, koroňák, kovidák – nakažený covidem

Cofit – nenakažený

Zaprymulovat se – omezit vycházení

Hodit covidle – narušit něčí plány pandemií

Vakcína – vakcína vyrobená v Číně

Koronadoba

Koroška - karanténa

Haranténa – zavření škol

Koroniálové – generace dětí počatých v době karantény

Koronaskopie – kontroly na hranicích

Skoronavirus – těžká chřipka připomínající covid

Korodeprese

Prdom – práce z domova

Jasnocovidec – vědec předpovídající vývoj covidu

Koronakroj – spec. ochranný oblek

Rouškovník

Kovidor – koridor určený k dodržování bezpečné vzdálenosti mezi lidmi kvůli covidu-19 (např. ve skiareálech)

hodit se covid – využít koronavirové situace, vymluvit se a zůstat doma

korotoč – neustálé chaotické otočky ve vládních nařízeních ke koronaviru

patmatismus – amatérský kutilský přístup k řešení problémů ve stylu animovaného seriálu Pat a Mat

prymulant – člověk dovolávající se znovuzavedení přísných koronavirových opatření, aby nemusel chodit do práce, školy apod.

Dobrovolníci v covidovém roce

Loňský rok byl pro nás všechny těžký, ale našli se i tací, kteří v téhle nelehké době sebrali síly a šli dobrovolně pomáhat. Já a moje kamarádka Kája jsme si prošly více odděleními, ale nejvíce přínosná pro nás byla dobrovolnická činnost na covidových jednotkách plicního oddělení.

Pracovaly jsme jako sanitární sestry a vyzkoušely jsme si plno nových věcí, které určitě rozšířily naše obzory. Ten pocit zapojení se do systému byl skvělý. Ale hlavně nás moc potěšila ochota personálu vše nám vysvětlit a zodpovědět jakékoliv naše dotazy. Bylo vidět, že sestřičky jsou za každou pomoc rádi. Nejúžasnější byla příležitost podívat se na bronchoskopický sál a několika bronchoskopiím dokonce i přihlížet.

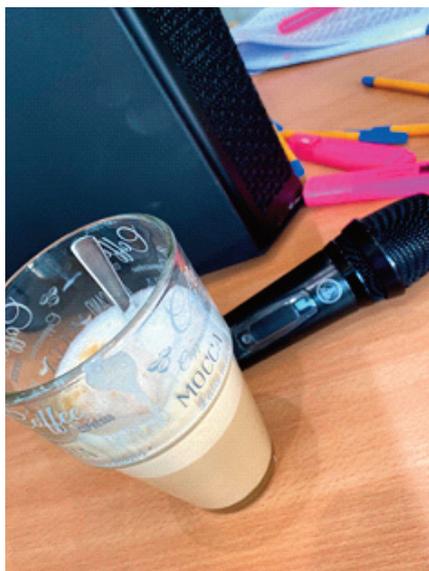
Také jsme pracovaly v odběrových centrech jako administrativní pracovnice. Zde jsme především komunikovaly s pacienty a připravovali je k odběru. To bylo podle mě náročnější. Pokládat pořád dokola stejné otázky

a navíc snažit se domluvit anglicky a krapet rusky s dopomocí rukou a nohou. Ale vždycky se to nějak zvládlo. Sice jsme občas musely krotit emoce, když se někteří lidé rozčilovali, že to dlouho trvá, že máme zrovna pauzu, nebo dokonce, že je nechceme „vytříť“, protože nemají žádanku nebo jsou samoplátci. Po každé směně jsme byly rády za chvíli klidu.

Naposledy jsme pracovaly jako „vyvolávači“ v „Očku“. Popravdě byla to moje první zkušenost s mikrofonem a čekala jsem to horší. Padaly pořád stejné dotazy ohledně vakcíny, očkování,.. a my jsme si připadaly jako chodící encyklopedie. Byla to opravdu skvělá zkušenost, ale hlavně jsme si jako laboranti uvědomili, že práce sester není tak jednoduchá, jak si někteří myslí.. Jsem moc ráda, že jsem studentem právě naší školy a mohla jsem přiložit ruku v boji proti koronaviru.

Myslím si, že by bylo i v budoucnu zajímavé navzájem si vyzkoušet práci jiných oborů.

Zuzana Benáková LA4

Jihočeská sestřička

Dne 16.10 se konal v českobudějovické nemocnici již šestý ročník prestižní soutěže Jihočeská sestřička. Soutěže se zúčastnilo pět týmů z vyšší odborné školy a Jihočeské univerzity a deset týmů středních škol Jihočeského kraje: SZŠ České Budějovice, SZŠ Český Krumlov, SZŠ Písek, SZŠ Tábor a SZŠ Jindřichův Hradec.

Naši školu reprezentovaly 3 týmy. Dvě skupiny tvořily čtvrtáčky ze PS4B a PS4A a třetí studentky z VOŠ. V kategorii vyšších a vysokých škol zvítězil tým Jihočeské univerzity a třetí místo obsadil tým naší vošky ve složení: kapitánka Kateřina Samohejlová, Martina Cabajová, Karolína Lincová a Vendula Kloudová. V kategorii středních škol zvítězil tým PS4A SZŠ České Budějovice ve složení: kapitánka Daniela Nováčková, Kristýna Daňhelová, Iva Beránková a Eliška Dolná.

Na soutěž, která tentokrát probíhala v českobudějovické nemocnici, se každá třída připravovala už nějakou dobu pod vedením odborných učitelek. Od náměstkyně pro ošetrovatelskou péči nám sice byly předem zaslány názvy soutěžních disciplín, ale z bohužel z nich nešlo jistě určit, o co se bude jednat, proto jsme byly napjaté a nevěděly, co můžeme čekat.

Soutěžní den se nesl v příjemné atmosféře v budovách českobudějovické nemocnice, kde pro nás bylo připraveno patnáct stanovišť pojmenovaných podle názvů filmů k přezkoušení teoretických i praktických znalostí. Soutěžní den začal srazem v nemocniční šatně, kde jsme se oblékli do nažehlených uniforem, a v hlavní nemocniční jídelně jsme se setkali s reprezentanty konkurenčních škol. Po projevu hejtmana Jihočeského kraje MUDr. Kuby a již zmíněné náměstkyně pro ošetrovatelskou péči sester se týmy odebraly na soutěžní stanoviště.

Pro nás soutěž začala v pavilonu A na psychiatrii. Zde jsme splnily 5 úkolů, které nás velmi bavily, jednalo se například o obvazový materiál a jeho způsoby užití, nebo o první pomoc při popálení. Nejakčnější byla ukázka překotného porodu. Pak jsme se přesunuli do pavilonu CH1 na ARO, kde jsme si zkusili první pomoc v praxi. Tato disciplína byla velmi náročná, měli jsme vyběhnout do třetího patra s pětikilovým batohem na zádech kvůli resuscitaci pacienta.

Protože se stále nacházíme v pandemii, měli jsme se obléct v časovém limitu do covidového obleku a provést

důkladnou dezinfekci rukou. Zde bych řekla, že jsme byli celkem úspěšní! V pavilonu T1, v ambulanci bolesti jsme si na zdravotnickém personálu vyzkoušeli odběry krve, poznávání zlomenin...

Jako konečná disciplína nás čekala komunikace s německy či anglicky mluvícím pacientem. Tady byl podle mě pro nás největší problém. Mně osobně se tato disciplína ale velmi líbila, dokázala jsem si živě představit, že by se tato událost mohla skutečně v nemocnici odehrát. Probíhalo to následujícím způsobem. Na ambulanci bolesti přišel německy mluvící pacient se zdravotním problémem. My jsme od něj museli zjistit, co ho bolí, jak moc a jak se mu to stalo. Bylo to opravdu náročné, protože ještě nemáme tak velkou slovní zásobu. Z těchto informací důležitých k vytvoření sesterské diagnózy jsme zjistili, že pacient má bolesti zad z dlouhodobého sezení v autě. Tudíž jsme mu doporučili úlevovou polohu, avšak toto slovní spojení jsme neuměli úplně říct, tak jsme si dopomohli názornou ukázkou. :-) Dále jsme mu museli oznámit, že bez lékaře není možné mu ordinovat léky na bolest. Nakonec to pro nás dopadlo dobře, protože jsme lékaře zavolali, vysvětlili mu celou situaci a pak mohli podat analgetika. Jak jste si mohli přečíst, nebyla to žádná legrace, ale z této situace plyne velké ponaučení, že jazyk je opravdu velmi důležitý!

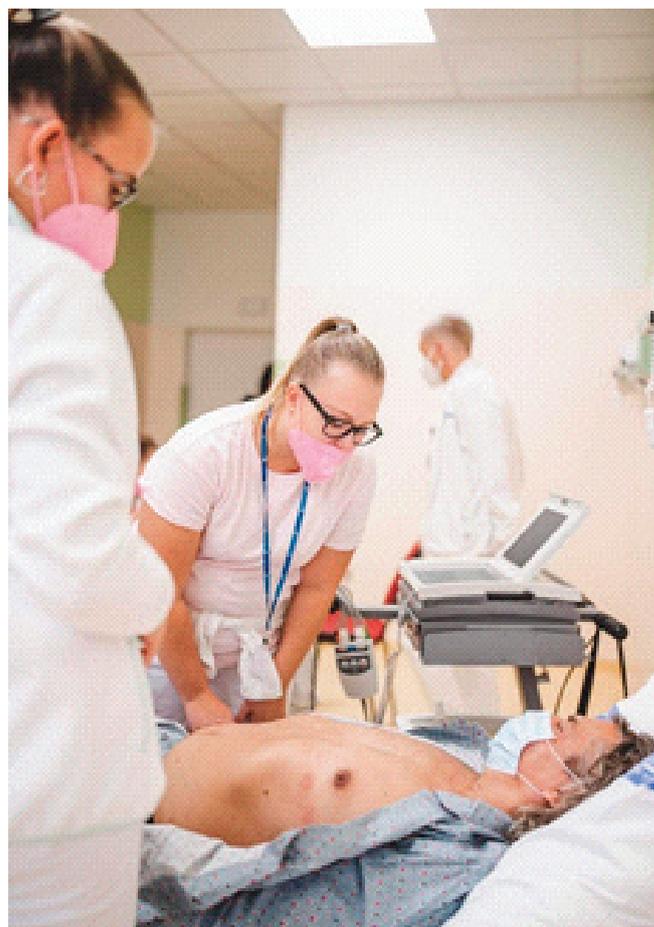
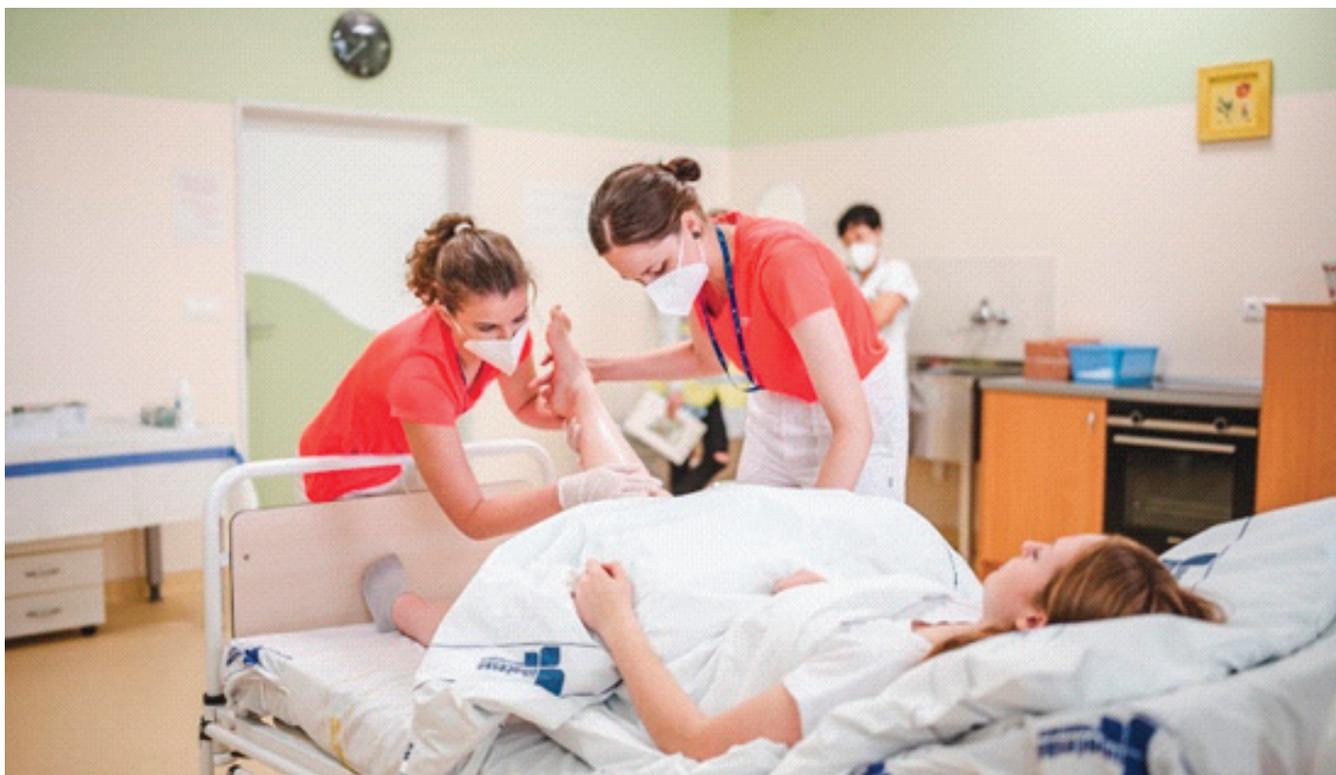
Po soutěžním odpoledni jsme se odebrali do hotelu Clarion, kde se večer konalo vyhlášení a předání cen. Zde jsme si po náročném dni odpočinuli a připravili se na večerní slavnost.

Večer nás mile překvapil příchod Adama Vojtěcha, který společně s dalšími porotci vyhlášoval ceny. Musíme uznat, že je to opravdu velký fešák a velmi sympatický a skromný, což jsme nečekali. Také nás velmi bavilo tančovat s našimi odbornými učitelkami, které to tam opravdu rozjely, bylo hezké je poznat i ze stránky jiné než učitelské.

Závěrem za naši třídu PS4B musím říci, že i když naše výsledné místo nebylo úplně podle našich představ, odnesli jsme si plno dojmů a ponaučení do dalších studijních let.

Tímto tedy děkujeme odborným učitelkám a panu řediteli za možnost se účastnit takto skvělé a prestižní soutěže.

Za tým PS4B Nikola Pytlová, za tým PS4A Eliška Dolná

Vojenské cvičení MASCAL 2021 a zdravotníky v akci

zprávu. Nebudu vás unavovat sáhodlouhým článkem popisujícím přesné časy, pokyny, místa atd., vždyť to znáte. Ve svém příspěvku se pokusím o barvitě zprostředkování vtipných příhod, zajímavých poznatků a zážitků, které nám MASCAL přinesl.

Toto vojenské cvičení proběhlo ve dnech 3. a 4. 11. 2021 na letišti v Plané a kromě vojáků se ho zúčastnili jako figuranti studenti PS3B a 3A. Pro fanoušky armády mám ještě upřesnění, že svůj výcvik zde podstoupili vojáci 42. mechanizovaného Svatováclavského tábořského praporu. Ráno nás vyzvedly dvě vojenské tatro. Prvním takovým záladnějším úkolem bylo do aut vylézt, ale za pomoci vojáků se tam nakonec každý „vyškrábal“. Po příjezdu do areálu letiště nám byly přiděleny vyhřívané stany, abychom nezmrzli, protože byla opravdu zima. Dvaceti z nás bylo namaskováno zranění. Zbytek studentů hrál dav civilistů. Sama jsem členkou Červeného kříže a občas si něco také namaskuji, takže musím uznat, že „zranění“ vypadala dokonale a věrohodně. Vtipný byl ale pohled do „maskérny“, kde bylo vidět, jak si studenti fénují svá zranění, aby držela na kůži, všude byly láhve s umělou krví, střepey, uhlíky, kosti... Zranění, jak sami můžete vidět na fotkách, byla různá. Od šokových stavů, po střepey v krku, klacky v očích, spáleniny, pneumotoraxy, či otevřené zlomeniny atd. Musím dodat, že jsme si chvíli připadali jako celebrity. Jeden člověk nás maskoval, občas dokonce i vícero lidí, druhý točil na kameru, ostatní nás fotili.

Když se všichni domaskovali, přidělili nám vojáci přesné pozice. Pak už byl slyšet jen výbuch, kterým začala naše „herecká kariéra“. A výkony byly opravdu úžasné! „Studenti byli věrohodně namaskováni, navíc přesně věděli, jak svá zranění prezentovat. Musím říct, že to bylo snad ještě horší než ve skutečnosti. Ze všech stran se ozývalo sténání, výkřiky, vzdechy nebo naopak zlověstné ticho. „Pro výcvik jsme si nemohli vybrat lepší herce,“ uvedl

dokonce kapitán Petr Macík, velitel 3. mechanizované roty, který výcvik po více než dvouleté covidové pauze připravoval, v článku, na který pod textem uvádím odkaz. Vojáci se nejdříve snažili „zajistit místo“ a zpacifikovat teroristu, poté se věnovali nám. Zranění obvazovali, zaškrcovali a nosili nás, či doprovázeli na stanoviště a do stanů dle závažnosti našeho stavu. Komická situace nastala, když se hledala ztracená amputovaná ruka. Dav pobíhal kolem, hysterky se praly s vojáky a utíkaly jim, mrtvolky se snažily zadržovat dech, neotvírat oči a nepokukovat po vojácích. Kolem chodili pověřeni vojáci a kontrolovali postup při záchraně. Nakonec pro nás přijely sanity a tatro, které nás odvezly na stanoviště kousek od místa, kde byl útok sehrán. Zde jsme počkali na ukončení zásahu. V mezičase jsme si s vojáky povídali, vyzkoušeli si vesty, které na sobě nosí, potěžkali si zbraně. Jen tak mezi námi, je to opravdu těžké, takže o dobré fyzické vojáků není pochyb. Dokonce nás i chtěli naverbovat ke svému praporu.

Po oficiálním ukončení nás odvezli zpátky na „místo činu“, kde si vojáci vyslechli zhodnocení akce a shrnutí zásahu. My se mezitím odličili a byli tatrami odvezeni zpět do města. No a druhý den se celá akce opakovala. Ale jelikož už jsme věděli, co nás čeká, myslím si, že jsme předvedli ještě lepší výkony než předchozí den. Na závěr bych chtěla dodat, že jsme si to všichni moc užili a odnesli si spoustu dojmů a zážitků. Myslím, že musíme být nesmírně vděční, že vše bylo pouze sehrané a ne skutečnost. Nedovedu si představit, že bychom se někdy opravdu dostali do podobné situace. Lepší nad tím ani nepřemýšlet. Práci vojáků obdivujeme a jsme rádi, že si pro své cvičení vybrali zrovna nás.

Odkaz na článek: stačí si do vyhledávače zadat www.acr.army.cz a rozkliknout článek KATASRTROFA NA LETIŠTI

Kadlecová Kristýna, PS 3.B

Napsali o nás.....

Autor: Michal Voska

Hromadný příjem raněných po teroristickém útoku trénovali na letišti v Českých Budějovicích v polovině minulého týdne vojáci 42. mechanizovaného praporu. Oběti představovali studenti místní Střední zdravotnické školy, pro něž byly role v katastrofickém scénáři víc než jen pouhým zpestřením výuky.

„Studenti byli profesionálně namaskováni, navíc přesně věděli, jak mají svá zranění prezentovat. Díky jejich nasazení a hereckým výkonům jsme mohli výcvik více přiblížit možné realitě. Za jejich výkon jim tímto děkuji,“ chválil nadšený komparz a umění maskérů kapitán Petr Macík, velitel 3. mechanizované roty, který výcvik po více než dvouleté covidové pauze připravoval.

Sedm desítek vojáků překvapili nejen ranění s průstřely, ztrátami končetin či popáleninami. Poradit si museli také civilisty v šoku a v neposlední řadě s útočníky. „Naše praporní obvaziště namaskovalo dvacet studentů s různým poraněním. Dalších třicet pak imitovalo okolní dav, který znepríjemňoval práci vojáků – zdravotníků. Šlo o následky šoku, ale i s tím se musí počítat a vojáci musí umět ošetřit raněné a provést triáž, tedy rozřazení dle závažnosti poranění bez ohledu na prostředí, stres či křik,“ uvedl Macík.....

Poznámka redakce:

Z nejmenovaných zdrojů se redakci podařilo zjistit, že sami vojáci byli překvapení dramatickým nadáním figurantek. Prý měli pocit, že namísto zdravky přijel početný dramatický kroužek.

Studentlab 2021

Studentlab je soutěž, která za normálních okolností probíhá v Ústí nad Labem, kam přijedou laboranti z celého Česka a Slovenska představit svoje prezentace a výzkum. Do poslední chvíle jsme doufali, že soutěž proběhne, ale bohužel nakonec se odehrála online.

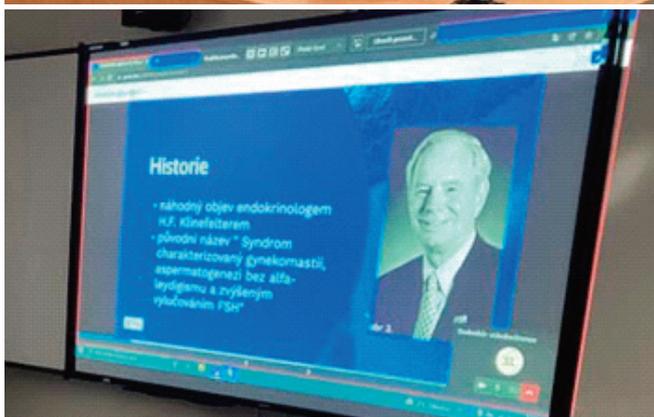
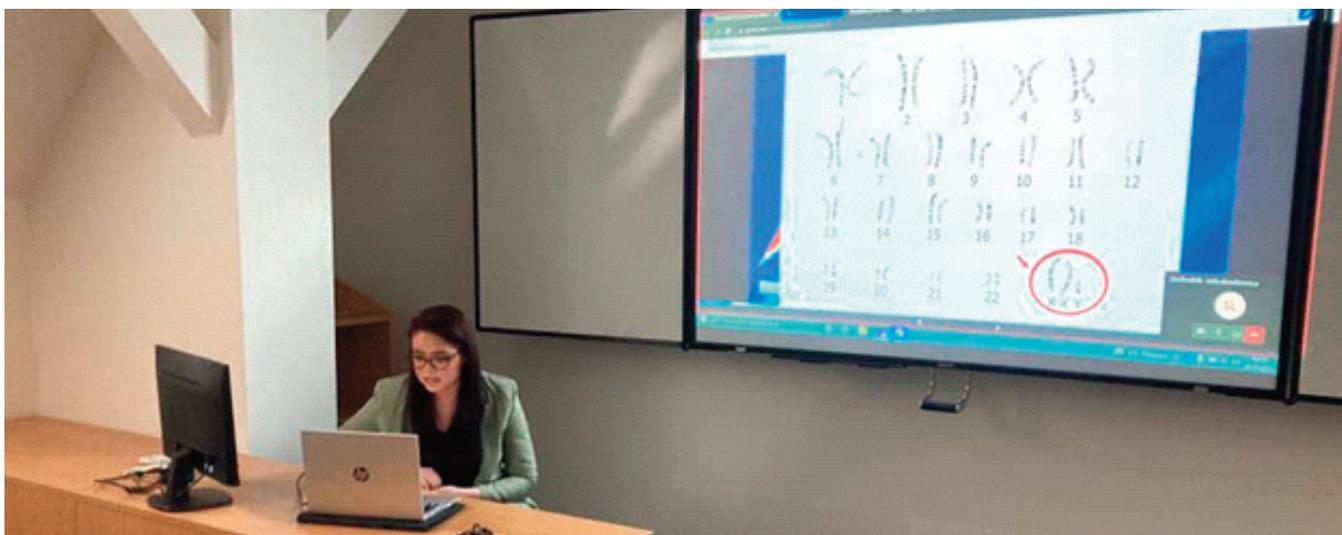
Měla jsem připravenou prezentaci na téma Klinefelterův syndrom a statistiky vrozených vad v Jihočeském kraji. Během své červnové praxe v laboratořích jsem měla možnost se seznámit s genetickými vyšetřeními, která se prováděla především v rámci tzv. prenatalní diagnostiky. Pomocí výsledků se daří odhalovat genetické vady, jako je například Downův syndrom či anencefalie. Velice mě tohle téma zaujalo, takže jsem začala pátrat. Po skončení praxe jsem představila prezentaci s tématem prenatalní diagnostiky. Toto téma mi připadalo vhodné právě na Studentlab, takže jsem se rozhodla vybrat nějaké genetické vrozené onemocnění. Samozřejmě jako první mě napadl Downův syndrom, ale ten je poměrně známý. A tak jsem přišla ke Klinefelterově syndromu.

Pro českou laickou veřejnost tento syndrom není příliš známý, i když patří mezi nejčastější gonozomální poruchy a v naší republice je minimálně 7000 nemocných. Požádala jsem o spolupráci doktora Scheinosta z oddělení genetiky v českobudějovické nemocnici, který mi ve-

lice ochotně pomohl sehnat data pro statistiky. A samozřejmě nesmím zapomenout na pomoc mojí třídní Mgr. Terezy Kamišové, které jsem moc vděčná za věnovaný čas. Přípravy na soutěž byly v plném proudu a začátkem listopadu přišla zpráva, že soutěž se bude konat online a nebude soutěžní.

Nebudu lhát, hodně mě to mrzelo. Jsem poměrně soutěživý člověk a fakt, že soutěž se konat nebude, zabol. Dala jsem si se svojí prezentací velkou práci a během videokonference jsem měla pocit, že jsem byla skoro jediná, kdo se věnoval svému projektu na 100%. I když jsem věděla, že se nebude soutěžit, chtěla jsem přednést svoji prezentaci dobře a ukázat, že i přes opatření jsem se nevzdala a tvrdě pracovala. Snažím se dívat na věci i z jiné stránky. Naučila jsem se spoustu nových věcí, vyzkoušela si přednášení před svojí třídou, třídou LA2 a nakonec i online během samotné videokonference. Bylo příjemné dostávat zpětnou vazbu od studentů svého oboru. Chtěla bych proto poděkovat i svojí třídě LA4 a našim mladším spolužákům ze třídy LA2. Stálo to zato a doufám, že příští rok soutěž proběhne tak, jak má, a naše škola si odnese další vítězství.

Viktoriiia Goncharuk LA4

Maturitní ples zrušen a přeložen

25. listopadu se celou republikou šířily informace o nových protiepidemických nařízeních vlády a bohužel pro nás, maturanty, smutné zprávy kvůli maturitnímu plesu. Jediná třída, která svůj maturitní ples stihla, byla AZT4. Šťastlivci, pomysleli jsme si. Bohužel pro nás ostatní byly zprávy o opatřeních zdrcující. Buď musíme maturitní ples zrušit, nebo přesunout..

Já a moji spolužáci jsme se tuhle zprávu dozvěděli ve čtvrtek při posledním nácviku choreografie před sobotním plesem. Bez slz se to neobešlo a v hlavách se nám honily myšlenky, co teď... Pořád jsme ale měli špetku naděje, že by ples být mohl, jelikož nikde nebyly dostupné jasné instrukce, a tak jsme se rozhodli počkat do pátku a zavolat na covid portál.. Ráno spolužačka volala a bylo jí oznámeno, že by ples do 1000 lidí být mohl, ale po dvou hodinách se tamtéž dovolala naše koordinátorka. Informace byla definitivní, povoleno je maximálně 100 osob. Ples nebude. Věta, které jsme se všichni obávali. Co teď? Měly jsme si jít vyzvednou šaty, některé z nás je měly už doma, měly jsme objednané vizážistky a kadeřnice. Vše se muselo rázem zrušit..

Ještě to dopoledne nám napsala paní učitelka třídní, že školu oslovila Česká televize kvůli zrušeným maturitním plesům. Utřeli jsme slzy a vydali se do školy. Redaktoři se nás ptali na naše pocity, rozpočet, prodané lístky a jak dále budeme postupovat.

Bylo to náročné.. Naštěstí nám ale všichni dodavatelé vyšli vstříc. Zálohy za šaty se nechaly a šaty nám budou rezervovat, Metropol nám nabídl nové termíny. Jediná peněžní ztráta byla za zakoupené kytičky na stoly, ale to byla minimální částka. Aspoň jsme jimi udělali radost našim učitelkám a maminkám.

Když se nad tím zpětně zamyslím, tak to dopadlo ještě dobře... A kdo ví, třeba v tom přeloženém termínu to bude lepší a přijde nám i více lidí, kteří se kvůli nařízením nemohli dostavit. Pro více informací o vyvíjení situace kolem maturitních plesů naleznete na Instagramových profilech:

LA4: [maturitniplesla4](#)

LY4: [maturacek_lyceum](#)

PS4A: [sestricky_4.a](#)

PS4B: [maturak_ps4b](#)

Děkujeme všem za podporu a doufáme, že se na plesech uvidíme a pořádně to rozjedeme.

Zuzana Benáková LA4

Okresní kolo v basketbalu dívek

Ve čtvrtek 14. října tohoto roku se družstvo dívek zúčastnilo ve sportovní hale TJ Lokomotiva České Budějovice okresního kola středních škol v basketbalu.

Naše holky pod vedením kapitánky Kristýny Balouškové suverénním způsobem obhájily své vítězství z roku 2019 (epidemie neumožnila konání soutěže v loňském roce). Družstvo bojovalo ve složení Kristýna Baloušková, Mariana Bourriez, Tereza Brůžková, Kristýna Kotrcová, Monika Mlčáková, Veronika Rožboudová, Bára Sokolová, Diana Soukupová a Šárka Wawreynová.

Svým vítězstvím si hráčky vybojovaly postup do krajského kola, které by se mělo odehrát ve Strakonících. Uvidíme, co na to covid.

Všem basketbačkám ještě jednou DĚKUJI za vzornou reprezentaci naší školy! ➡

Sportu zdar, basketbalu zvlášť!

F. Ziegelbauer

P. S.

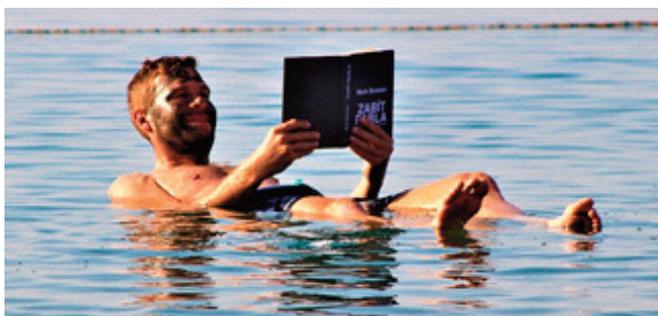
Krajské kolo, které se mělo konat v úterý 7. prosince ve Strakonících, bylo kvůli současné epidemické situaci zrušeno. Všechna družstva - až na pořádající tým - odřekla svoji účast. Problémy (nemoc, zranění, PCR testování) se nevyhnuly ani našim reprezentantkám. Bohužel, virus opět nezklamal. ❌ ❌ ❌

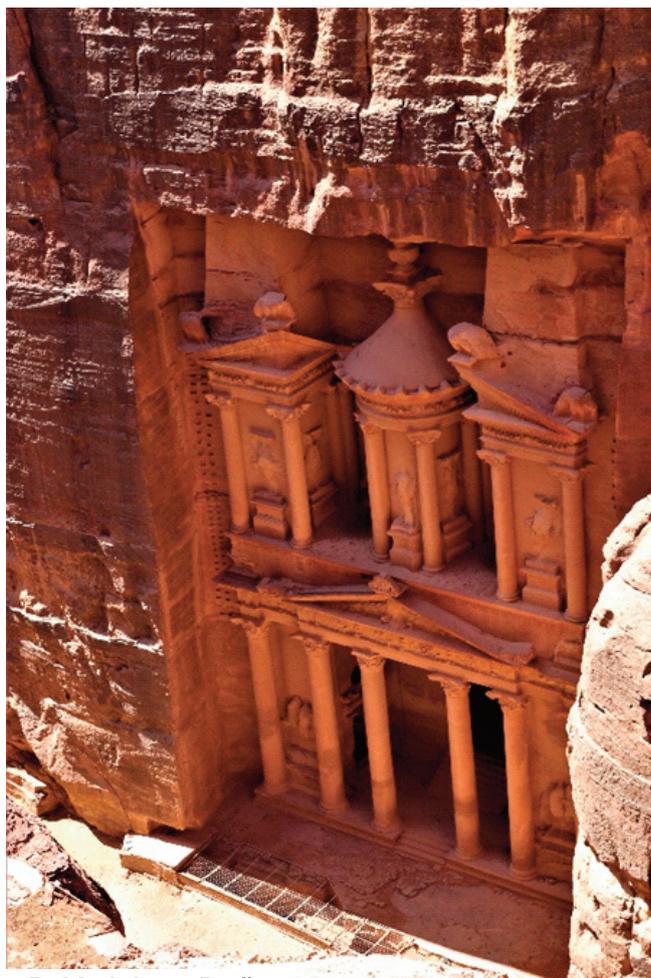
Cesta do Jordánského království

Jordánsko, celým názvem Jordánské hášimovské království, je stát v oblasti Blízkého východu. Jeho sousedy jsou Irák, Izrael, Saúdská Arábie a Sýrie. Jedná se o zemi, která je svojí rozlohou i počtem obyvatel srovnatelná s Českou republikou. Rozkládá se na necelých 90 000 km² a žije v ní něco přes 10 miliónů obyvatel. Hlavním městem je Ammán.

Jordánsko je cestovateli z celého světa vyhledávané především kvůli dvěma naprosto jedinečným lokalitám Mrtvému moři a skalnímu městu Petra. Mrtvé moře je bezodtoké slané jezero ležící 420 metrů pod úrovní světového oceánu. Jedná se tak o nejnižše položené místo na zemském povrchu. Jeho salinita (= podíl solí rozpustitelných ve vodě) je 33,7 %, čímž se řadí mezi nejslanější jezera světa. Popisovaná vlastnost z něj tvoří drsné prostředí, které není vhodné pro život organismů. Salinita je dokonce tak vysoká, že si na hladinu může dospělý člověk lehnout a bez námahy se věnovat čtení. Nevýhodou je, že ve vodě nevydrží příliš dlouho, protože jezerní voda je poměrně agresivní a dost rychle vyvolá potřebu sprchy vodou sladkou. Pobyty u Mrtvého moře jsou doporučované především pacientům s lupénkou. Jezero se však potýká s následky globálního oteplování a poměrně rychle vysychá. Hlavní zdrojnicí vody je biblická řeka Jordán, ve které byl pokřtěn Ježíš Kristus.

Skalní město Petra je kouzelným místem v údolí Vádí Musa na jihu Jordánska. Místo je od okolního světa oddělené hradbou pískovcových skal. Město vzniklo na křižovatce obchodních cest. Dodnes se v jeho okolí pohybují celé karavany velbloudů přepravující nejrozmanitější zboží. Od roku 1985 je Petra zařazena na seznam světového a kulturního dědictví UNESCO a často je řazena mezi sedm tzv. Nových divů světa. Nejznámějším objektem je Pokladnice, která je umístěna přímo před ústím soutěsky do údolí. Magická atmosféra místa byla využita řadou filmových studií. Natáčely se tu filmy jako: Indiana Jones a poslední křížová výprava (1989) či u mladší generace oblíbení Transformers: Pomsta poražených (2009).

Pokladnice v Petře

Soutěska do Petry

V Jordánsku jsou však i další velice zajímavá místa. Při návštěvě království určitě nesmíte vynechat hlavní město Ammán. Zažijete tu nefalšovanou atmosféru milionového města na Blízkém východě. Pro oko Středoevropana zmatek nad zmatek. Ale po chvíli si zvyknete a nakonec si ho i oblíbíte. Silným zážitkem je řízení automobilu. V místním provozu vyhraje, tedy jede ten, kdo má silnější nervy a hlasitější klakson. Při pochůzkách po nekonečných tržištích, nabízejících nepřeberné množství ovoce a zeleniny, především oliv a datlí, poznáte mentalitu místních obyvatel, kteří jsou velice pohostinní.

Trhy v Ammánu

Po celém Jordánsku se také nachází plno hradů z dob křížáckých výprav, které stojí na vyvýšených místech a je z nich pěkný rozhled po okolní krajině. Výhodou Jordánska je skutečnost, že má přístup i k Rudému moři. Nachází se zde letoviště Aqaba, které je oblíbené pro bohatý podmořský život především milovníky potápění či šnorchlování.

Moderní Jordánka

Kouzelná babička

Dalším vyhledávaným místem je poušť Vádí Rum, známá také pod názvem Měsíční údolí, jelikož připomíná nehostinnou krajinu řady vesmírných těles. Poušť je vyhledávána pro časté geologické útvary, na jejichž vzniku se podílejí především vnější geologičtí činitelé, a to zejména vítr. Jsou zde nezapomenutelné západy Slunce. Za zmínku stojí i noční obloha, jejíž pozorování nezakresluje žádné světelné znečištění. Na turisty jsou místní kočovníci v dnešní době připraveni a ubytovat se

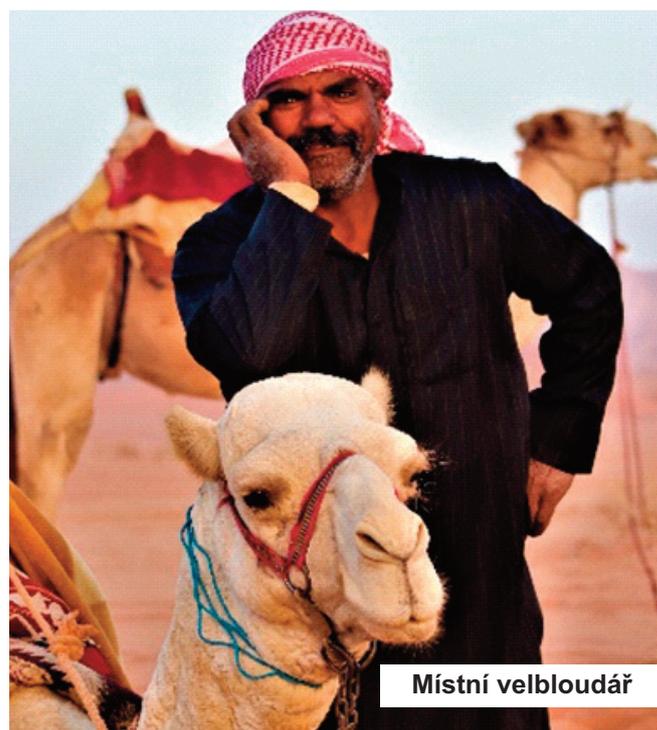
můžete v ikonických plně vybavených campech. Taky jsem jeden takový vyzkoušel a bylo to super. Za pár jordánských dinárů můžete absolvovat výlet na hřbetě velblouda. Chvilce nejistoty, které zažíváte při jeho poměrně nemotorném vstávání, kdy narovnává nejprve zadní končetiny a vy si na chvilku připadáte, že poletíte přes jeho hlavu k zemi, jsou nepopsatelné a musí se zažít na vlastní kůži. To je ostatně krása celého cestování. Vzpomínky a zážitky vám nikdo, ani žádná inflace či pandemie, nevezme. Když budete mít tu příležitost, jezděte, jak jen to jde!!! Budete si pak také daleko více vážit toho, co máte doma.

Poušť Vádí Rum

Jordánsko jsem navštívil v říjnu roku 2021 a strávil jsem tam 9 dní. Úplně to stačilo na projetí celého království. Dojem z cesty mi po návratu do vlasti nezkazilo ani odcizení peněženky s veškerými doklady na trase mezi Letištěm Václava Havla a Hlavním nádražím v Praze. Teď už mám všechno nové a mohu tak zase začít plánovat další cestu do neznáma.

Zbyněk Vácha

Místní velbloudář

COFFEE TIME

Typy kam na dobré kafe a něco dobrého

Káva - nápoj, díky kterému plno z nás stojí na nohou a zvládají návaly učiva. Já osobně jsem milovnice dobré kávy a zákusků. Proto jsem se rozhodla sepsat pár doporučení, kam si na ni zajít, aby to byl zážitek.

Kavárna Tam

Jedná se o novou útulnou kavárnu nacházející se neda- leko od naší školy v ulici Česká dům číslo 2. Při příchodu vás uvítá vůně kávy a útulný interiér vhodný pro stu- denty. Najdeme zde i stolní šachy. Nabídnou vám kávu, domácí limonády, dortíky ale i sendviče a lívance.

Ke každé kávě navíc dostanete makronku jako bonus. Kavárna také pořádá akustické večery, takže pokud bu- dete mít někdy čas, tak určitě zajděte.

Kafé-bar U VÁS

Tato kavárnička má sice už svojí delší historii, ale mě naprosto dostala svým interiérem. Můžeme si prohléd- nout plno fotografií a obrazů, některé možno koupit. Je to příjemné místo i na posezení večer s kamarády při dobrém drinku. Ráda bych doporučila výtečné domácí sendviče, které vám rádi zapečou, a famózní dortíky. S kamarádkami jsme měly milionáře, což byla karamelo- čokoládová bomba chutnající jako snickers, a smeta- nový ovocný cheese cake, který se na jazyku rozplynul jako smetanová zmrzlina. Káva je přichystaná z výběro- vých zrněk kmen coffee. Takže určitě na něco dobrého zajděte.

Kavárna Pokoj

Najdeme ji v Krajinské ulici. Interiér je menší, ale zato útulný.

Můžeme zde ochutnat plno domácích dortíků. Připravuji

zde kávu, do které vám položí cukrové ozdůbky. V ob- dobí Halloween se na kávě objeví například duch. V době Vánoc tu na vás čeká teplý svařák, punč a vá- noční speciality.

Chloé Café

A teď pro vás mám typ na skvělou kavárničku v centru Prahy a můžu se vsadit, že to pro vás bude nezapome- nutelný zážitek. Interiér je sladěný do růžových, bílých a pastelových odstínů. Najdeme zde plno zákoutí na krásné fotky, např. andělská křídla na zdi, motivační ci- táty a květinovou zeď.

Připraví vám různé speciality jako růžové cappucino, drink s cukrovou vatou, sníadaňové misky a mnoho dal- šího. I dortíky mají sladěné do barev celé kavárničky. Takže pokud máte rádi taková kouzelná místa, tak je to pro vás to pravé

Z. Benáková LA4

Motýli v břiše

Bylo ráno, já se probudil a pomalinku začal se svou každodenní rutinou. Dnešek se ale oproti posledním dvěma měsícům mění, protože začínám třetí ročník střední školy. Prvních pár dní je oddychových, vždy si jen povíme, co nás čeká a jaké učebnice budeme potřebovat. Nevím proč, ale mám pocit, že tenhle rok bude jiný, odlišný od těch ostatních, i když organizačně stejný.

Vcházím do třídy a vidím svou skvělou skupinku na svých místech jako v předchozích dvou letech. Přisednu si k nim a začínám se poptávat, co od tohohle školního roku očekávají. Všichni jsme se shodli na tom, že není nejspíš moc co čekat, jelikož předměty jsou stále stejné a učitelé také.

Naše domněnky zčásti potvrdila i třídní učitelka, jakmile nám sdělila plán výuky na celý rok. Ale jedna věc se přece jen změnila. Budou jiné skupiny na jazyky, protože budeme „smíchaní“ s žáky z jiných tříd. Vůči téhle novince jsem trochu skeptický a nevím, co si o ní myslet. Nikdy jsme se s jinými třídami moc nebavili. A teď ve třetím ročníku neočekávám, že se s někým bavit začneme. Ale kdo ví, jak to nakonec dopadne.

První dny školy utekly rychle, nemuseli jsme skoro vůbec nic dělat, jelikož nás učitelé seznamovali se svými požadavky na práci v hodinách. Dnes je pátek a my máme první hodinu angličtiny v nové skupině. Zajímalo by mě, jací jsou naši spolužáci z ostatních tříd. Vcházím společně s kamarády do jazykové učebny a vidím, že tam už sedí i žáci z dalších tříd. Jak je tak pozoruji, nezdaří se mi nijak výrazní. Protože si mí spolužáci posedali společně, tak jsem využil možnosti seznámit se i s jinými lidmi a přisedl jsem si k jednomu klukovi v zadní lavici.

Samozřejmě jsem se ho nezapomněl zeptat, jestli si můžu přisednout. Na mou otázku se strašně hezky pousmál a přitakal. Než začala hodina, trochu jsme si povídali o škole a malinko jsme se seznámili. Z toho, co jsme si stihli říct, jsem zjistil, že se jmenuje Jonáš, má rád jazyky a nejraději by v jejich studiu i pokračoval. Poté zazvonilo a já se toho už moc nedozvěděl. Hodina proběhla úplně stejně jako všechny předchozí. Učitel nám sdělil, co od nás očekává, co máme naopak očekávat my a poté se s námi se zazvoněním zvonku rozloučil. Ani mě tyhle informace moc nezajímaly, protože jsem měl neustálé nutkání si s Jonášem povídat. Přece jen spolu budeme sedět v jedné lavici celý rok, tak bychom se mohli poznat. Jak jsme si potichu povídali, tak jsem se na něj i

chvílemi podíval.

Měl krásné čokoládové oči, tmavě hnědé vlasy a tak nádherný úsměv, až jsem se málem červenal. Na sobě měl modrofialovou košili, hnědé kalhoty a jeho vzhled podtrhával prsten s motivem olivových lístků. Nevím proč, ale kdykoliv jsem se na něj podíval, jako by se mi v břiše objevil malý motýl. A čím více jsem si s ním povídal a prohlížel si ho, tím více motýlů se v mém břiše objevovalo. Kdykoliv na mě promluvil, vždy jsem v sobě cítil takové jemné zachvění radosti. Prostě mi přinášelo radost si s ním povídat a být vedle něj. Když na mě mluvil, cítil jsem, jak mě jeho hlas uklidňuje.

Co mě ale určitě neuklidňovalo, bylo to, že se mě občas dotkl. V této hodině se mu jednou povedlo omylem se dotknout hřbetu mé ruky. V tu chvíli mnou projel blesk. Od místa doteku mi přes všechny nervy proběhl velmi silný vzruch až do míchy, odkud se poté rozlil do celého těla. Takový pocit jsem snad v životě nezažil. Vůbec jsem nevěděl, co mám v té chvíli dělat. Mám sebou škubnout, nebo dělat, že se nic neděje? Zvolil jsem možnost číslo dvě a předstíral, že se nic nestalo. Hned, jak hodina skončila, jsem vyšel ze třídy a pokusil se tento neobyčejný zážitek rozdýchat. Moc to ale nešlo, protože jsem měl v břiše tolik motýlů, až se mi dělalo zle. Zbytek dne jsem byl úplně mimo a nevěděl, co dělat.

O víkendu jsem myslel jen na něj, na Jonáše. Nevím, čím mě tak neskutečně zaujal, ale... povedlo se mu to. Že by to bylo tím dotekem? Nebo třeba tím, že jsme si rozuměli? Nebyl jsem ani schopný se zapojit do hovoru s přáteli, se kterými se občas setkávám na jednom místě u lesa. A když už jsem ze sebe něco dokázal vymáčkout, většinou to ani nedávalo smysl. I když normálně nekouřím, tak jsem si musel jednu cigaretu zapálit. Ještěže kamarádka kouří a má u sebe vždy cigaretu navíc. Samozřejmě, že jen co jsem potáhl, tak jsem se zakuckal, protože cigaretu jsem měl naposled asi před třemi roky, a to ještě natruc rodičům. Konečně, i když jen na chvíli, se dokážu uklidnit a užít si zbytek večera. Následující den je pondělí, což znamená jen jediné. Hodinu angličtiny.

Je ráno a mě čeká celý den ve škole. Vcelku se do školy těším. Baví mě obor, který jsem si vybral, ale bojím se dnešní angličtiny, protože vůbec nevím, co od toho čekat... Chemie, český jazyk a zeměpis uběhly vcelku rychle a teď se přesouvám do učebny jazyků. Vejdu do třídy a ihned se rozhlížím, jestli Jonáš sedí v lavici. Je tam! Zpovzdálí se už na mě usmívá. Jak ho vidím,

tak se mi sevře žaludek a opět se mi zdá, jako bych ho měl plný motýlů. Nevím, jak se mám chovat, co mám dělat, natož jak promluvit. Sedám si k němu a díkybohu nemusím řešit, jak začít konverzaci, protože Jonáš už se mě vyptává, jaký byl můj víkend. Jsem rád, že začal sám, protože poté už vše šlo vcelku plynule.

Motýli v mém břiše stále postupem času přibývali. Po týdnu jich byly desítky, po měsíci stovky a jak jsme se znali čím dál tím více, tak jsem přestával ten pocit plného břicha snášet. Možná i proto jsem ho pozval na jedno ze svých oblíbených míst ve městě, kde jsem mu chtěl vše povědět. V té době bylo motýlů už tolik, že jakmile jsme se posadili na zídku, začali mi postupně vylétávat ven z pusy. Každý motýl za mě vyslovil něco, co jsem v sobě schovával týdny. Vždy vyletěl, rozplynul se ve slovo a to odputovalo pryč. Pak mi to došlo, ti motýli všechno Jonášovi prozradili. On ví, co k němu cítím. Podíval jsem se na něj. On na mě. Zničehonic se z jeho úst vynořil motýl. A za ním další. A pak další a další. Nemohl jsem tomu uvěřit. V tuhle chvíli jsme oba seděli na kamenné zídce a kolem nás byli motýli, kteří se měnili ve slova a ta odezněla jako poslední úder zvonu.

Oba jsme se na sebe už jen dívali. Sledovali jeden druhého a nic nás od sebe nemohlo odtrhnout. Jak jsme zde tak seděli, začali jsme se pomalinku přibližovat, až přitahovat jako dva samostatné elektrony v orbitalu, které dostaly tu možnost ze sebe udělat elektronový pár. Jakmile jsme se přiblížili dostatečně, naše rty se pomalinku dotkly. Když náš letmý, krátký polibek skončil, podívali jsme se na sebe a navzájem jsme si darovali posledního motýla, který nám každému v tento moment zbyl. Jeho motýl měl nádhernou zelenou barvu s oranžovým žíháním na křídlech. Ten můj byl hnědý, na úplné špičce křídel se hnědá přelila do tmavě červené. Tito motýli se narozdíl od předešlých nezměnili ve slova, ale zůstali nám jako připomínka toho druhého.

Jak čas plynul, už za nás žádný z motýlů mluvit nemusel, ale přece jen se objevily chvílky, kdy jeden z našich motýlů se přece jen hodil. Například když jsme si poprvé řekli...

Jakub Jakima

Odborné praxe aneb Jak to vidí Simona?

Snem každého budoucího zubního technika je okamžik, kdy konečně nezapomene zvážit licí konstrukci před odléváním slitinou, úspěšně opustí školu, najde si kvalitní práci a přijde čas na plnohodnotný život. Pak se ale probudí a zjistí, že jediné, co přichází, jsou odborné praxe. Jakožto zubní technici si tuto záležitost musíte obstarat sami. Může se stát, že se půl roku před nástupem na praxe vzbudíte, zjistíte, že vám docela teče do zdravotní obuvi, a začnete obvolávat všechny zubní laboratoře v dosahu 100 km. V 99 % vám řeknou, že už mají plno, že nikoho neberou, že zrovna končí, že se stěhují do Afriky, poté třikrát omylem zavoláte na železniční dopravu a dvakrát vám to zvedne údržbář. Ale nemějte strach, vždycky se najde laborka, která v téhle sebevražedné ruletě vyhraje právě vás.

Začne se to velice rychle blížit a vy budete čím dál více zjišťovat, že neodležete pořádně ani model, a doufáte, že na praxích budete jenom sedět a usmívat se. Zanedlouho skutečně zahájíte svůj první den v opravdové zubní laboratoři. První dny jsou na vás všichni moc hodní, protože kdyby na vás zvýšili hlas jenom o jediný decibel, tak se vyplašíte jak rybička v akváriu a už vás nikdy nenajdou. Ze začátku jim určitě nebude vadit, že děláte jednoduchou skusovou šablonu tři hodiny. Ovšem když vás i druhý den uvidí, jak modelujete rychlostí lenochoda a vypadáte u toho jako na dovolené, tak vás rozhodně upozorní, že pacient by rád svoji náhradu viděl ještě tento rok.

Poté vám bude přidělen jiný úkol, na kterém snad nic nezkazíte. Začnete odlévat otisky a zjistíte, že horší úkol vám dát nemohli. Dostanete deset otisků, pokyny, jaké sádry použít, ale už v tuto chvíli jste ztraceni, protože jste byli zvyklí nazývat sádry podle barev, a ne podle odborných názvů. Nakonec se už jenom zeptáte, kde mají odměrky, protože jste byli ve škole poučeni, že máte působit odborně. Zjistíte, že odměrky používali naposledy v pravěku, a vesele začnete nabírat sádru od oka jako ve škole. Pečlivě si odléváte jeden otisk a po pár minutách vytvoříte hroudu něčeho, z čehož trčí pouze držátko od otiskovací lžice. Zjistíte, že máte poměrně značný přebytek sádry, takže ji rychle začnete vylévat do koše, než někdo přijde, a zaházíte ji ubrusky. Při dalším pokusu o odlévání si tedy sádry namícháte trochu méně. Ovšem ani v tomto případě to nevyjde, protože jí bude málo. Buď můžete rychle začít míchat další várku, nebo simulovat epileptický záchvat. Po půl hodině k vám

omylem někdo přijde a zeptá se vás, proč všechny otisky neodléváte najednou. Vy jim vysvětlíte, že neumíte odlít ani jeden, natož všechny. Docela úzko je vám, když smícháte několik modelů dohromady a pak nevíte, který jak podepsat, aby ho dostal správný pacient. V hlavě se vrátíte do minulosti a budete vyděšeně přemýšlet, jako při zkoušení v Spr. Nakonec to natypujete a děláte jakoby nic.

Určitě také dostanete za úkol zasádrovat modely do okludoru. Přeloženo do češtiny, použít tu nejrychleji tuhnoucí sádru, co znáte. Tato sádra si s vámi totiž jenom hraje, jak moc je tekutá. Pak se otočíte, mrknete a máte před sebou kámen, takže můžete klasicky běžet pro pomoc. Pak přijde čas na vymláčení sádry z okludoru kladivkem. Při tom si pětkrát zlomíte ruku a po několika minutách opět přijde jeden z profíků, udělá „tuk“ a rozsype sádru na prach.

První týden se budete bát vytáhnout si svačinu a pustit se do ní. Naštěstí nebude slyšet, jak vám umírá žaludek, přehluší to hluk z rádia. Minimálně jednou vás zahlédne pacient a pohltní ho hrůza při pomýšlení na to, že to vy mu vyrábíte zubní náhradu. Neví však, že tak daleko jste ještě ani nepokročili. Velice často se vás budou ptát na postupy, jaké děláte ve škole, co všechno máte za sebou, popřípadě jestli už jste pracovali s určitými přístroji. V takových chvílích vůbec netušíte, o čem mluví, a odpovídáte pouze „ne, asi ne, nevím“. Takže to vypadá, že ve škole jsou jenom prázdné bílé místnosti, kde sedíte na židli a sledujete vzduch. Mimo to se vás zeptají, jak moc vás baví být zubní technik. Ovšem vy ani netušíte, jak jste se na tuto školu dostali. Další otázka bude, co vás tedy baví, ale pozor, to je chyták. Správná odpověď nezní: „Ráda chytám motýly.“ Ve skutečnosti mají na mysli věci jako jaderná chemie, kvantová mechanika a podobně... Další chyták bude, až vám řeknou: „Na tu brusku zatlač, moc nebere.“ Když je poslechnete, tak jste bez modelu i bez prstů.

Během těchto měsíčních praxí samozřejmě dorazí nám slečnám nevídaná rudá armáda. Každou hodinu budete chodit na záchod a předstírat, jak jste strašně nenápadné. Asi nejhorší pocit je, když se stane něco vtipného, na co musíte zareagovat, nebo vás napadne něco, co musíte někomu říct, ale pak vám dojde, že nejste ve škole se svými kámoškami a nemáte s kým se podělit o možná nejvtipnější věc, co vás kdy napadla. Takže když odcházíte domů, voláte spolužačkám a najednou je večer, ale furt telefonujete, protože je toho tolik, co chcete říct. Velice rychle se začnete těšit do školy na

klasický režim, kde máte stejně nechápané spolužáky. Vzpomínáte na časy, kdy vám spadl artikulátor na zem, vypadl z něj model a z modelu polovina zubů. Půjčili jste si vteřínák a hravě to dali do pořádku.

S praxí jsou spojené kontroly paní učitelek, které si musí ověřit, jestli jste náhodou neodjeli na festival. Dorazí zrovna, když se plácáte v sádrovně, kde z vás teče pot a slzy nad hromadou otisků. Zubní technici o vás vždycky řeknou, že jste moc šikovní. Nepřiznají, že kvůli vám jsou v mínusu, protože vás dva týdny učili míchat sádru, nebo že třikrát za den ucpete odpad.

Při zhotovování protézy se zázrakem dostanete až do poslední fáze a budete moct přejít na leštění. Po hodině strávené na leštičce, kde vám protéza několikrát vylítla a kde jste si automaticky zlehka přešetili i nehty, se rozhodnete ukázat svoji práci. V jedenácti z deseti případů vám řeknou, že teď už to stačí jenom vyleštit. V tu chvíli začnete přemýšlet nad smyslem života a svého bytí. Během minuty protézu vyleštíte za vás. Její lesk vám však vypálí oči, takže ji ani nevidíte.

Životně rozhodující jsou okamžiky, kdy pracujete s rychle tuhnoucími věcmi. Předtím, než začnete rozmíchávat plast, třikrát upozorníte kolegyni, že otvíráte lahvičky, aby pochopila, že teď není vhodná chvíle se od vás vzdalovat. Pak jí oznámíte, že už skoro mícháte, a nakonec sekundu poté už voláte o pomoc, protože máte před sebou zase kámen. Takže to vlastně udělá celé za vás a vy jste hrozně spokojení.

Celý den čekáte, až konečně řeknou tu kouzelnou větu: „Tak už jdi asi domů.“ Ani to nedořeknou, už jste převlečení a zavíráte za sebou dveře. Další ráno přijdete a svůj stůl ani nevidíte přes hromadu nové práce. Kouknete se na ostatní s výrazem, že si asi spletli stůl. Ovšem ti se tváří, jako byste si to všechno objednali. Hned ráno tedy zjistíte, že dnes večerníček asi nestihnete. Pracujete rychlostí, na kterou nejste vůbec zvyklí, v podpaždí už máte koláče a ze stresu vám začínají padat vlasy. Do toho vás začne bolet hlava a jako obvykle kručet v žaludku. Kdyby do vás někdo v této chvíli omylem strčil, okamžitě omdlíte vyčerpáním. Večer už mamka vyhláší pátrání, zatímco vy v laborce zapouštíte kořeny.

Může se stát, že něco tak zkažíte tak, až zpomalíte všechny ostatní. V tu chvíli si přejete zmizet z tohoto světa, kouknete se na hodiny a zjistíte, že je teprve ráno. Naštěstí místo práce můžete dělat i obyčejné věci, jako třeba chodit ostatním pro obědy nebo vynášet odpadky. Dále můžete být pověřeni roznášením hotových prací

doktorům. Dostanete seznam kam jít a chodíte po městě jak pošťák v bílých hadrech. Díky nim vypadáte hodně odborně, takže na přechodu vám zastaví každé auto, protože si myslí, že jste doktor. Mezitím, co vy vyrábíte určité náhrady pro prezidenty, dozvídáte se, že vaši spolužáci dělají věci jen tak pro nikoho. V ten okamžik opět nechápete smysl života.

Ke konci už odpočítáváte dny, kdy konečně zmizíte na letní prázdniny. Na konci praxe vám možná bude přeci jenom trochu líto, že je konec vašich každodenních trapasů v laborce. Pak se ale ohlédnete na svůj stůl plný

práce a už sedíte v buse a jedete domů. Díky praxím zjistíte, že jako zubní technik si vyděláte stovku za týden, a začnete si vážit obyčejných nudných praxí ve škole.

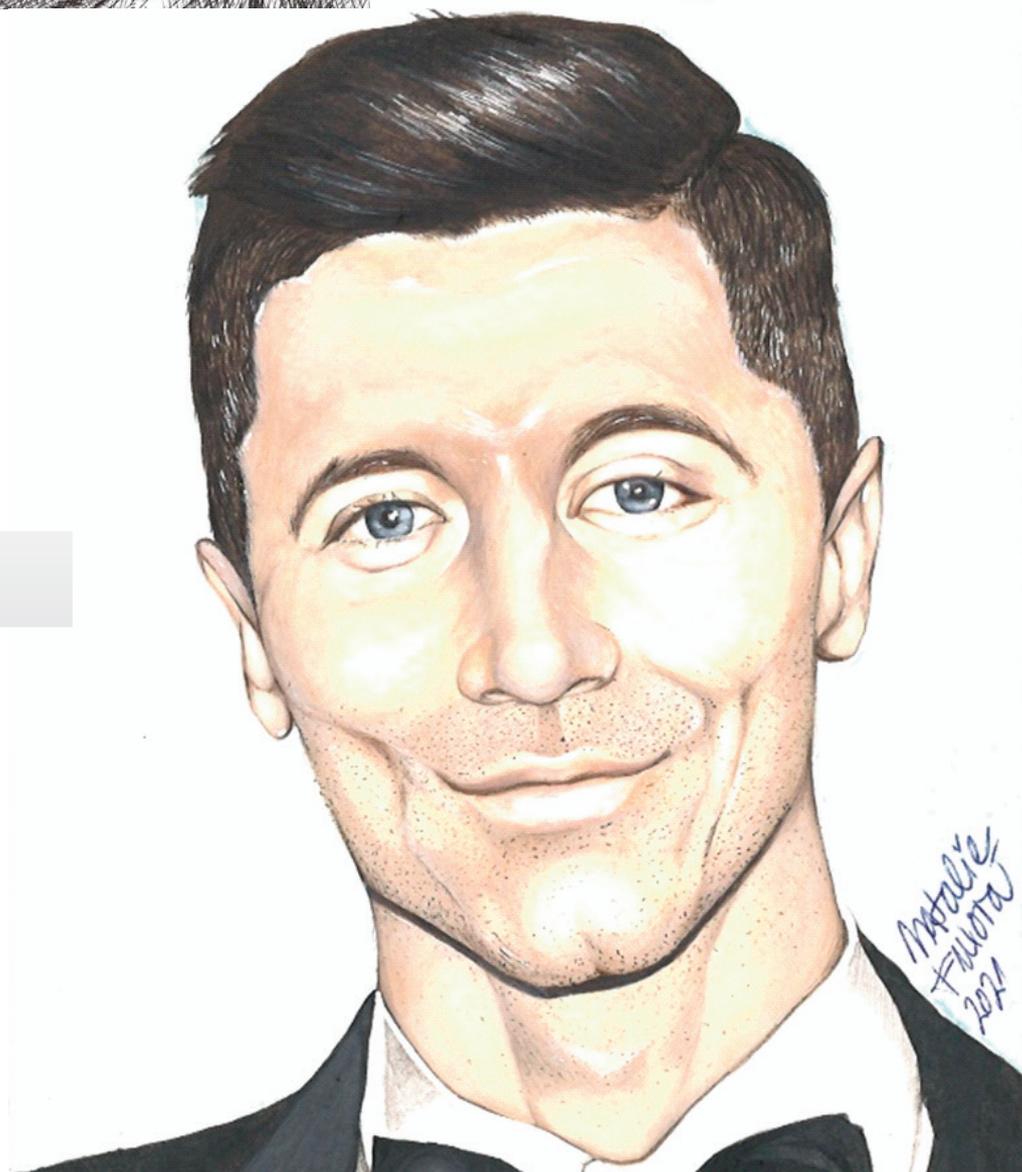
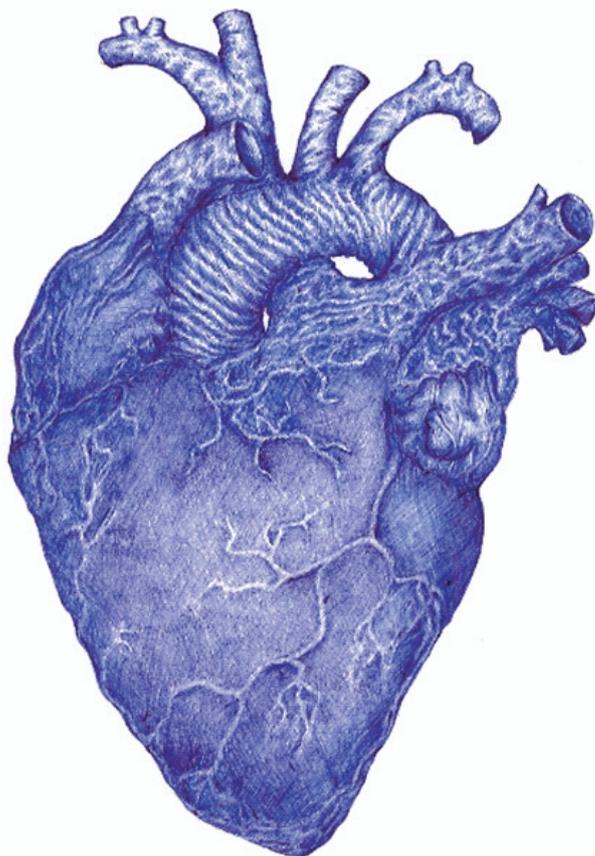
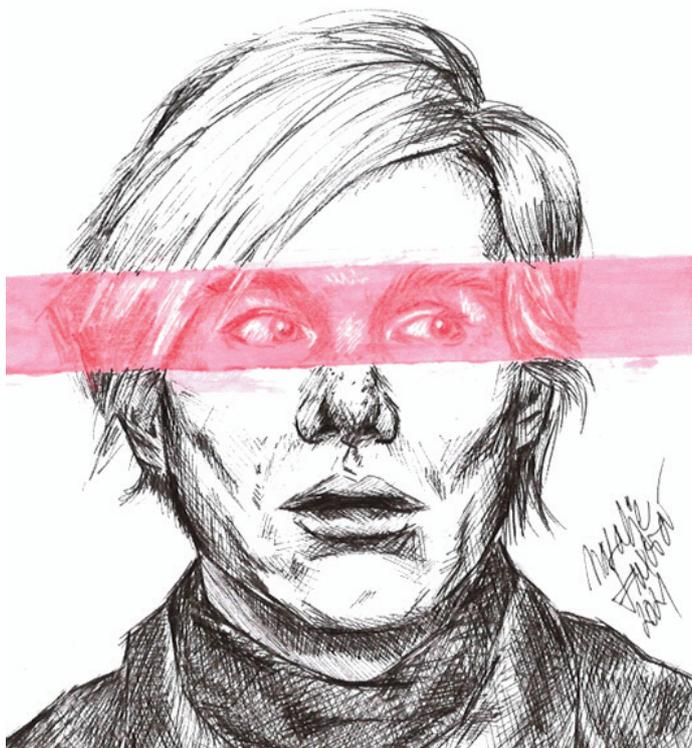
Simona Paulathová

Poznámka redakce:

Kvůli koronaviru tento příspěvek otiskujeme s více než ročním zpožděním. Doufáme, že Simona je v této době platným členem zubní laboratoře a odlévá otisky rychlostí blesku, samozřejmě bravurně ovládá nejen to. Její vtipné postřehy ze školního života zubních techniků nám v Podlavičnicku budou chybět.

Kresby Natálie Fuxové (LA4)

Na tomto čísle se podíleli:

- Z. Benáková
- V. Goncharuk
- K. Kadlecová
- N. Fuxová
- S. Paulathová
- N. Pytlová
- V. Kletečková
- I. Štixová
- Z. Vácha
- J. Jakima
- F. Ziegelbauer
- P. Leština